

4η Αύγουστου

Νικολούδης και Προπαγάνδα

Κύριε Διευθυντά,

Είδοποιήθηκα και παρέλαβα με καθυστέρηση, διότι ευρίσκομαι εκτός Αθηνών, εις απομακρυσμένον σημείον, τά φύλλα της έφημερίδος σας, της 12ης, 26ης Ιανουαρίου και 23ης Φεβρουαρίου τρέχοντος, με κείμενα του συνεργάτου σας κ. Γεωργίου Αχ. Παπαδημητρίου, σχετικώς με την Κυβέρνηση της 4ης Αύγουστου 1936.

Δέν είναι ή πρώτη φορά πού ό, κατά τά άλλα, συμπαθής κ. Παπαδημητρίου, ως πάροχος έπιλεγμένων ιστορικών στοιχείων, αναφέρεται σέ προγόνους μου, έρμηνεύοντας τις ύπηρεσίες τους πρός την Πατρίδα, συμφώνως, μάλλον, πρός τις προσωπικές του πολιτικές πεποιθήσεις. Είμαι βεβαία, ότι δέν πράττει τουτο από έμπάθεια, δεδομένου ότι σέ προηγούμενη έπιστολή μου, εύγενώς αντέδρασε.

Αυτή την φορά, ό κ. Παπαδημητρίου αναφέρεται στον πάππο μου, Θεολόγο Νικολούδη, ως τον άσκούντα την προπαγάνδα επί Κυβερνήσεως Ιωάννου Μεταξά. Υπενθυμίζω λοιπόν, ότι οι Έλληνες έχουμε δύο Έθνικάς έπετείους. Την 25ην Μαρτίου και την 28ην Οκτωβρίου. Σχετικώς με την 28η Οκτωβρίου και προκειμένου νά όδηγηθί τό Έλληνικόν Έθνος εις τό ήρωικόν έπος του 1940, δύο ήσαν οι πρωταρχικοί στόχοι οι όποιοι έπρεπε νά καλυφθούν: Πρωτον, νά απαγορευθί ή άλλη προπαγάνδα, αυτή του διεθνισμού και της ύπονομεύσεως της συνοχής του Έλληνικού Λαού και δεύτερον, νά αναζωπυρηθί, εντός μικρού χρονικού διαστήματος, τό ένυπάρχον εις την Έλληνική ψυχή -έγγενως- Πατριωτικό φρόνημα. Διότι τό Έπος του 1940-41 δέν θά είχε ποτέ έπιτευχθί εάν δέν είχε εξασφαλισθί έγκαίρως ό στόχος ως πρός τό φρόνημα των Έλλήνων.

Είναι προφανές, ότι ή απόλυτος λογοκρισία, όταν έξυπηρετή τον φιλελευθερισμό, δέν είναι καταδικαστέα, όπως δέν είναι καταδικαστέα και τά πολλαπλά Στρατιωτικά κινήματα του Έλ. Βενιζέλου και των όπαδών του, οι όποιοι υπερχρέωσαν την Πατρίδα μας (και αυτοί) και ήναγκάσθη, τότε, ό Ιωάννης Μεταξάς νά προσφύγη εις τό Διεθνές Δικαστήριον (μέ γνώμονα την προστασία του Έλληνικού Λαού και όχι την ύποδούλωσή του εις τούς δανειστάς), και ασφαλώς έκέρδισε (βλ. U.N., Year Book 1980, International Law Commission, Volume II, Part Two, chapter three, State of Necessity-Article 33, paragraph 10).

Ο Θεολόγος Νικολούδης, διαπρεπής δημοσιογράφος, συγγραφέυς, εκδότης έφημερίδος (κατά δήλωσιν Ν. Πολίτη, ή «Πολιτεία» ήταν ή πρώτη έφημερίς εις την όποία άνέτρεχε καθημερινώς ό Έλ. Βενιζέλος τρέμων την πέννα Νικολούδη), Υπουργός κατ'έπανάληψιν αλλά και Πρέσβυς της Ελλάδος, έδαπάνησε την άτομική του περιουσία καθώς και την τεραστία εκείνη της συζύγου του Ειρήνης, τό γένος Κ. Μάνου, εις την ύπηρεσίαν του Δημοσίου Συμφέροντος (έξαιρών τον έαυτόν του και την οίκογενειάν του από τά εύεργετικά νομοθετήματα πού υπέγραφε), εν αντιθέσει πρός όρισμένους, «φιλελεύθερους» ή «έκσυγχρονιστές» οι όποιοι, ένδεεις κατά την εκκίνηση, εύρέθησαν κάτοχοι τεραστίων περιουσιών, έχοντες ύποθηκέυσει όχι μόνον την χώρα αλλά και τό μέλλον του Έλληνισμού εις τούς οικονομικούς σχηματισμούς πού τούς άνέδειξαν εις την έξουσία, μέ δόλο, ψεύδη, ύποκρισία και έξαγορά ψήφων, όχι μόνον εις τό παρελθόν αλλά και επί των ήμερών μας. Αυτού του είδους ή γενικώτερη έρμηνεία περί «δημοκρατίας» δέν νομιμοποιείται εις την Έλληνική συνείδηση νά άσκη κριτική περί των πεπραγμένων μιας διακυβερνήσεως, ή όποία απέδωσε πρός τό Έλληνικό Ένος μόνον ύπερηφάνεια και τιμή, εν αντιθέσει πρός τό όνειδος πού κληροδοτούν οι εκάστοτε «έκσυγχρονιστές».

Η αύστηρά διοικήσις ένοχλεί τούς έπιθυμούντας την άσυδοσίαν και την λεηλασίαν του Δημοσίου χρήματος και είναι άπολύτως κατανοητό τό μένος τους κατά των άσκούντων περιοριστικούς όρους πρός εκείνους, οι όποιοι άπεργάζονται την εκποίηση της Πατρίδος και του Έλληνισμού. Παρά τις άοκνες προσπάθειες των μεθοδικών ύπονομευτών της Έθνικής συνειδήσεως, τό 1940, σύσσωμος ό Έλληνικός Λαός συνετάχθη πρός τό κοινό όραμα άνυψώσεως της Πατρίδος και ήκολούθησε τούς πρωτεργάτας, οι όποιοι, εάν ήσαν «μηδενικά», όπως έπισημαίνει ό κ. Παπαδημητρίου επαναλαμβάνων τις άπόψεις του Άγγλου Πρεσβευτου Sir Sydney Waterlow (έντελώς διάφορος άποψις εκείνης του έπομένου Πρεσβευτου της Άγγλίας Sir Michael Palaiet), τότε, πώς μας εκληροδότησαν Έθνική Έορτή και όχι Έθνική καταστροφή; Η Νίκη των Έλλήνων, ως Έλευθέρου Έθνους, επί των ολοκληρωτικών καθεστώτων, είναι άσυγκρίτως σπουδαιότερα από μικρόψυχες έσωτερικές έριδες ύποκινούμενες από τούς διαχρονικούς έχθρους του Έλληνισμού. Εάν ό Θεολόγος Νικολούδης άσκούσε προπαγάνδα, τότε, είναι άρρηκτα συνδεδεμένος με την αίτία για την όποία ό Έλληνικός Λαός δύναται ές άεί νά είναι ύπερήφανος.

Εύχαριστώ,

Άγγέλα Λ. Παπαγεωργίου

Έγγονή του Θεολόγου Νικολούδη